

A MEGTARTÓ NYOMÁBAN

II. RÉSZ

„A Pyarroni Eszme szolgálatában”

Lord Dihal Nerthum emlékiratai

*Lejegyeztetett Dreina kegyelméből Viadomoban,
a Megnyilatkozás 3717. esztendejében*

- XXXVI. fejezet -

Kalandozóink Dreina tercének utolsó napján végre felkerekedtek, hogy megkeressék Narrielt. Sajnos sok időbe telt kideríteni, hogy Morus, akit a Rémerdőből megmenekített öreg, sebesült elf említett, búvóhelyére fény derüljön.

Morus az Ifintől délre, egy napi lovaglásra található, Kislapos nevezetű hegyen (hegyben?) ütötte fel a tanyáját; elég rossz hírnek örvendett, az emberek mindenféle sötét praktikák űzéséről suttogtak. Sajnos Anxo még mindig nem épült fel a betegségéből, így kezdtem mágikus praktikákra gyanakodni, és sajnos igazam lett – úgy tűnt, ő volt az egyetlen a Rémerdőben járt kutatócsapat közül, aki elkapta a betegséget. Mivel semmiképp nem volt idő késlekedésre, Tier, Fallen és Hargrim haladéktalanul nekivágtak a hegy felé vezető útnak.

A Kislaposig tartó útjuk eseménytelenül telt el, azonban maga a hegy már több fejtörés okozott nekik, mivel a hegyoldalak szinten teljesen függőlegesek voltak, így lehetetlennek tűnt az 500-600 láb magas hegy megmászása. Viszont szinte bizonyosra vehették, hogy valaki él a környéken, mivel a hegy körül 20-30 láb sugarú körben a fákat kivágták, „mesterséges” tisztást hozva ezzel létre.

Szerencsére a hegy északi oldalán haladó úttal ellentétes oldalon találtak egy barlangbejáratot. A lovakat még az erdőben, a tisztástól messze kötötték meg, és csak a legfontosabb felszerelést vitték magukkal, az ilanori még a sátráról is lemondott.

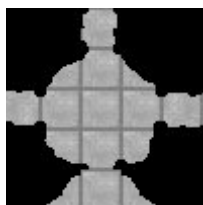
Még a fák takarásában, de már a barlangbejáráthoz közel jártak, amikor egy hatalmas, két és fél láb termetű lény jelent meg a bejáratban. Arca leginkább az emberi arc és a farkas pofájának keveréke, szeme égő sárga volt, szájában hatalmas agyarak villogtak, szőrzete vöröses színű volt. Ágyékkötőt viselt, kezében hatalmas, kőszilánkokkal „kiegészített” fabunkót tartott. A kalandozók elmondása alapján igyekeztem lerajzolni e lényt, amely nagyjából a következőképp nézett ki, s amelyet *zagnol* néven ismer a szörnytudomány.

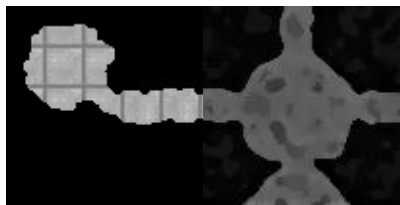
Tierék nem haboztak sokat: az ilanori és az elf nyilakat zúdított rá, a törpe pedig megrohamozta.

A nyílzápor ezúttal eredményesebbnek bizonyult a csatabárdnál, mert mire Tooma papja a szörnyhöz ért, az már holtan terült el – igaz, ebben az is közrejátszott, hogy az elf egyik nyílvesszője a törpét találta hátba...

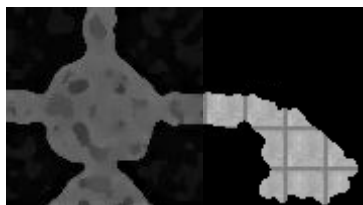
Az elf bocsánatot kért társától, mikor odaért hozzá – „Elszoktam ettől a fegyvertől” –, a törpe morcosan csak ennyit mondott: „Esetleg kihúznád?”. Fallen nem vállalta ezt a feladatot, az ilanori azonban gond nélkül megszabadította a törpét a nyíltól. Dreinának hála Hargrim nem szenvedett komolyabb sérülést.

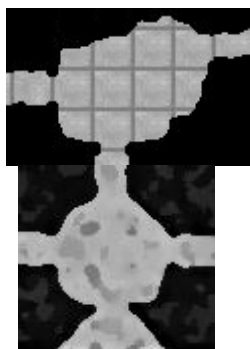
Beljebb merészkedtek a hegybe, az elf azon érzékére hagyatkozva, amely a testek, tárgyak által kibocsátott hőt képes érzékelni. Fallen a három út közül a nyugat és a kelet felé tartó járatban érzékelt valamit. Nyugat felé indultak el, az élen a törpe haladt, mögötte az elf, a sort pedig fáklyával a kézben Tier zárta.

E termet vörös színben pompázó növények borították. A törpe értett a füvekhez, így megállapította, hogy ez az ún. lángmoha, és a tarisznyájába bele is tett néhányat.

A keletre lévő teremben már nem voltak ilyen szerencsések – az ott talált gombák spóráinak belélegzése révén Tiert és Fallent enyhe szédülés fogta el. Tovább is indultak hát gyorsan.

Az északra eső termet sárgás köd ülte meg. A kalandozók kelet felé botorkáltak tovább, azonban Tier nem vette észre a karókkal teli vermet a terem közepén, és beleesett. Dreinának hála komolyabb sérülés nem érte, bár némileg sántikálva haladt tovább.

Az (észak)-kelet felé tartó járat egy üres terembe vezetett, Hargrimék pedig északnak indultak tovább, a nyugat felé tartó járatról tudomást sem véve.

Az északi járat hamarosan egy lépcsősorban folytatódott. Bár rendkívül csúszós volt, a törpe, aki a vértje és a pajzsa (no meg a saját testsúlya) jóvoltából a legnehezebb volt, kis híján megcsúszott és lezuhant, de végül mindannyian elérték a járat végét.

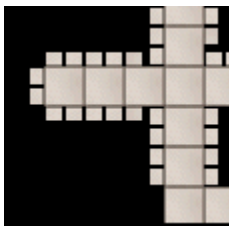

A folyosó egy vakolt falban végződött, azonban a kalandozóknak az az érzésük támadt, mintha a fal igencsak vékony lenne. Ezért Hargrim visszament a legyőzött „óriás” bunkójáért, s azzal áttörte a falat.

„Nem mindegy, hogy honnan, vagy miért van vakolva.” – jegyezte meg Tier, s e mondatát, bevallom őszintén, nem teljesen értem ma sem, biztos valamilyen kalandozói rejtnyelven közölt valamit társaival.

A törpe átdobott egy égő fáklyát az áttört (vakolt) fal túloldalára, és az egy téglákból kirakott folyosót világított meg. Beléptek hát rá, és csak ekkor tűnt fel nekik, hogy a falak koponyákkal vannak kirakva...

A koponyás folyosón keleti irányban indultak el, majd egy jobb kanyar után olyan folyosórészre értek, amelybe végig katakombákat helyeztek el.

Tooma papja a katakombákban lévő csontvázakról (mivel értett az ynevi fajok testfelépítéséhez) megállapította, hogy azok kyrektől származnak. Továbbá Hargrim – hiszen faja messze földön híres e tudásáról – arra is rájött, hogy a katakombát jó tízezer évvel ezelőtt építették!

A törpe vallástörténeti kiselőadást tartott a kyr panteonról, amelyet a többiek érdeklődve hallgattak.

A katakombák mellett, nagyjából középen egy 8 láb magas kyr szoborra lettek figyelmesek, amelyik a szemközti falra mutatott. Némi keresgélés után Fallen megtalálta a szobor talpzata mögött a titkos ajtót nyitó szerkezetet, és a szoborral szemközti falon egy ajtó nyílt.

Hargrim a már egyszer bevált fáklyahajításhoz fordult, ám a titkos terembe dobott fáklya fémes kongást hallatva lepattant valamiről...

A szoba ugyanis egy kyr pusztító nyughelyéül szolgált – páncélba öltöztetett csontváza az ajtóval szemközt ült egy „trónszéken”. Karfán pihenő karjaira díszes kardot fektettek, amelyet Hargrim magához vett.

A „trónszék” melletti ládikában kyr pergameneket találtak, amelyet szintén eltettek. Hargrim továbbá megjegyezte Fallennek: *„Vigyük majd el a vértet, de a titkos ajtót zárjuk be.”*

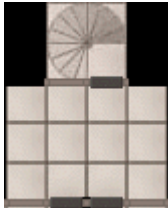

A nyugati szárny körbejárása után – amely ugyanolyan katakombákból állt, mint a keleti – egy dupla ajtóhoz érkeztek el a folyosókat lezáró északi oldalon.

Fallen így fordult Hargrimhoz: „*Elintéznéd, hogy hatásos belépőnk legyen?*”

Hargrim lenyomta a kilincset, és benyitott...

Odabent **teljes** csend uralkodott, azonban ez nem zavarta meg hőseinket. A terem teljesen üresnek mutatkozott.

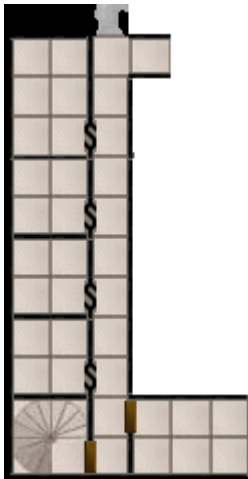
Fallen (mivel a hangja nem juthatott el Hargrimhoz) elmutogatta Hargrimnak, hogy rohamozza meg a termet lezáró másik ajtót, amit a törpe meg is tett – az ajtó engedett, s a pap ajtóstól egy felfelé tartó csigalépcsőre zuhant.

Bár a csigalépcsőnél már lehetőség volt a beszédre, a törpe és az elf megviccelte a végig íjjal a kezében hátul őrködő Tiert, majd elindultak felfelé.

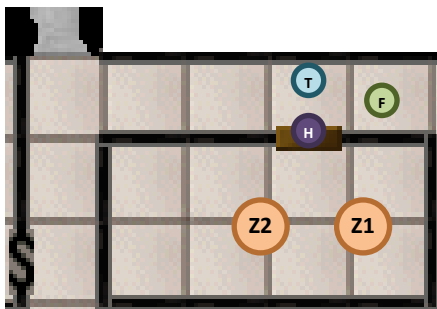
A csigalépcső rendkívül hosszan – talán 100 ynevi lábon át – kanyargott felfelé, majd egy ajtó zárta el az utat.

Hargrim kinézett az ajtón, és egy hosszú folyosót pillantott meg, bal oldalt cellaajtókkal, szemközt egy egyszerű faajtóval. A folyosó az északi részen jobbra tartott tovább, illetve egy barlangba vezetett tovább.

A csigalépcsővel szemközti ajtón túl egy raktárra bukkantak, amely különösebb érdeklődésre számot tartó dolgot, holmit nem tartalmazott – viszont rohadt ételeket, üres borosüvegeket annál inkább. Hőseink érkezére a raktárban valamiféle ételt kereső patkányok is szétfutottak.

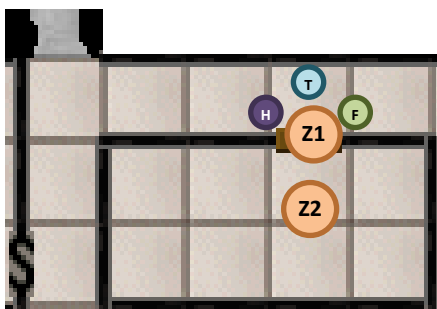
A folyosón lévő négy cella mindegyike üresen állt. A kalandozók a cellák „állapotát” megpillantva úgy érezték, hogy talán még a halálnál is rosszabb, ha valakit ide zárnak be...

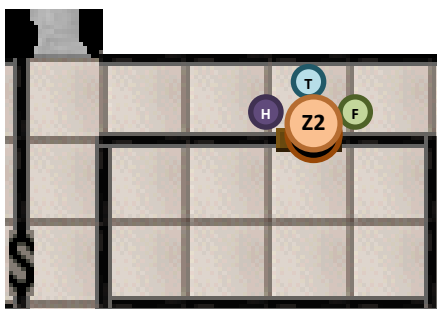
A folyosó nyugatról keletre tartó részén egy ajtó nyílt, amelyen Hargrim benyitott – és legnagyobb meglepetésére két zagnolt talált ott egy asztalnál ülve, s talán szerencsejátékot (!!!) játszva. A törpe rájuk rivallt: „*Mi ez a lustálkodás?!*”, ám úgy tűnt, nem volt hatása. A törpe lassan kihátrált a szobából, miközben a zagnolok felálltak, hogy nekirontsanak látogatójuknak.

1. Az elől lévő zagnol a törpére támadt – így váratlanul érte Fallen támadása, aki kardját a hátába mártotta, aki eztán dühödten az elfre vetette magát. Tier sem volt rest, és mellbe lőtte a szörnyet.

2-4. Fallen a harcban arra törekedett, hogy a szörnyet az ajtóban tartsa, miközben társai igyekeztek minél több és nagyobb sebet ejteni rajta. Végül Tier gyomorlövése és Tooma papja csatabárdjának hatalmas csapása végzett a lénnyel.

5-8. A másik zagnol – kihasználva a fajtársa halála keltette pillanatnyi „szünetet” – kirentott a szobából, és bunkójával iszonyatos csapást mért az ilanori íjász mellkasára, aki vért köpve csuklott össze. Hargrim és Fallen végül együttes erővel legyűrték a szörnyet, a megváltó halált ezúttal is a törpe adta meg.

Miután hőseink „fújtak egyet”, tovább haladtak a folyosón, amely délre fordul. A déli folyosón megpillantottak egy duplaszárnyas ajtót, amelynél megállva belülről kántálás hallatszott.

A törpének több se kellett, csatabárdját magasra tartva berontott az ajtón.

Az ajtón túl döbbenetes látványt pillanthatott volna meg Tooma papja – ha nem vágja mellbe egy villám, és nem csapódik attól a falnak...

A terem leginkább egy laboratóriumhoz hasonlított – üvegcsék, edények mindenütt. A fal egyik részét teljes egészében könyvespolc fedte.

5 csuklyás alak állt körbe egy asztalt, amelyen egy vékony alak feküdt. A csuklyások közül kirítt az egyikük, aki díszes, mintázott köpenyt viselt.

1. Az elf és az ilanori is bekapcsolódott a küzdelembe – előbbi a díszes köpenyű alak felé indult, s bár egy villám eltalálta, csak hátrátántorítani tudta, megölni nem. Tier pedig a Hargrimra villámot szóró csuklyást lőtte szemén, aki élettelenül terült el.

2. Fallen minden erejével a díszes köpenyű alakra koncentrált – megtehetette, mivel az ilanori „megtisztította” az utat előtte – az „útban lévő” csuklyást mellbe lőtte. Az elf mentális energiájával meglökte a díszes köpenyű férfit, aki így nem találta el villámával támadóját.

A törpe, felocsúdva a villámcsapás kábulatából, megrohamozta az egyik csuklyást; s második csapásával szinte lemetszette ellenfele karját.

3. Fallen komoly vágást ejtett az időközben rövidkardot ragadó díszes köpenyű férfin.

Hargrim, miután egyik ellenfelét ártalmatlanná tette, új célpontot keresett magának, Tier pedig elmetszette az asztalon fekvő elf nő (mert kiderült, hogy a megtartó feküdt kikötözve) béklyóit.

4. Hargrim végzett az újabb célpontjával, Tier pedig a korábban általa mellbe lőtt csuklyásnak adta meg a kegyelemdöfést.

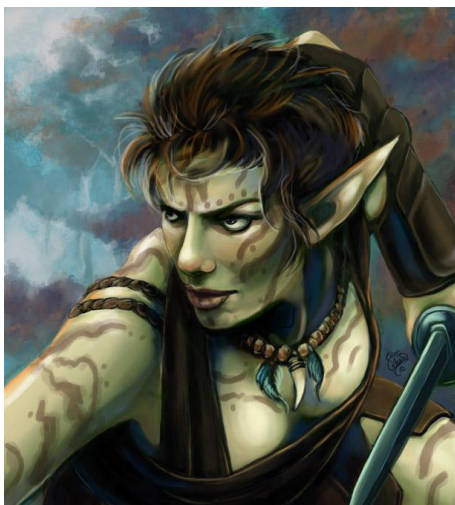
A kötelékeitől megszabadult elf nő a díszes köpenyű férfira mutatott és egy rettenetes kiáltást hallatott – áldozata porrá omlott össze...

Fallen az elf nő felé fordult, s népük nyelvén szólt hozzá: *„Ellia küldött”*. Narriel így felelt közös nyelven: *„Tudom. Éreztem a jelenléteteket, amint megérkeztetek a barlangba.”* *„Csak a medált érezhetted, amelyet Ellia adott nekem.”* *„A medál abban nyújt segítséget, hogy használhassam Narmiraen hatalmát akkor is, amikor nem láthatom a csillagos eget, de az ereje csak néhány lépésnyi távolságból érvényesül. Téged éreztelek, aki a Népünkéből való vagy, s aki hasonló utat jár, mint amelyet én is megtettem egykoron...”* *„Shaka'thorr.”* felelte Fallen.

Távozásuk előtt még átnézték a laboratóriumot, s Hargrim a díszes köpenyű boszorkánymester feljegyzéseibe beleolvasva rájött, mi készítette a férfit – aki Narriel elmondása alapján valóban Morus volt – az elf megtartó elrablására. A boszorkánymester a hosszú élet titkát kutatta, mivel a mágiája rendkívüli módon igénybe vette a szervezetét. Korai öregedése ellenszerét próbálta megtalálni úgy, hogy a Szépek Népén kísérletezett – elsődlegesen is e Nép megtartójának kegyeltjén, aki az átlagos elfnél is közelebb állt „isteneihez”.

Hargrim áldást bocsátott e szörnyű helyre, kérvén istenét, a Fejszést, hogy tisztítsa meg a boszorkánymester otthonát az istentelen szennytől, és ne engedje, hogy Morus és követői élőholtként „szülessenek újjá”.

A kyr páncélt is magukhoz véve hőseink távoztak.

Narriel

Ifin városába tartva Fallen Narrielhez fordult: *„Mihez fogtuk kezdeni a történetek után?”* *„Követjük az utat, amelyet kell. Velünk tarthatnál.”* *„Van némi összegyűjtött vagyonom, 50 arany, azt nektek adom.”* *„Nem a pénzed kell nekünk, hanem te, Fallen.”* felelte a megtartó. *„Te is tudod, hogy népünk elzárkózása nem megoldás. Nyitnunk kell a világra, az embernépek felé, különben elveszünk; kipusztulunk. Ezzel te is tisztában vagy, különben nem jöttél volna el az otthonodból.”* *„Távozásom oka csak rám tartozik. Nem, a ti utatok nem az én utam – még.”*

Ifinbe megérkezve Ellia örömkönnyek közepette vetette magát anyja karjaiba. Másnap Narriel, lánya és a közben erejét visszanyerő Merridol Rémerdőbe mentek, hogy helyreállítsák az elf kolóniát, és újjáépítsék mindazt, amiben hittek. A kolónia hamarosan újra benépesült, köszönhetően annak, hogy számos elf érezte magáénak a Narriel által vallott nézeteket.

Fallen, Hargrim és Tier kalandozásai tovább folytatódtak – de ez már nem része az én történetemnek. Kalandjaik megírását a bárdokra bízám, ők nálamnál sokkal élvezetesebb elbeszélők, és hőseim meg is érdemlik, hogy a legendák világában éljenek tovább.